

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2384/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija“ a.d.o. са седиштем у Београду, кога заступа Мирна Ракић-Домазетовић адвокат из ..., уз учешће умешача на страни туженог ББ (раније Б1) из ..., чији је пуномоћник Драган Ромић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама туженог и умешача на страни туженог изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1375/2018 од 06.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1375/2018 од 06.11.2019. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије туженог и умешача на страни туженог изјављене против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1375/2018 од 06.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1375/2018 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиле је усвојена и укинута је пресуда Основног суда у Новом Саду П 8587/2017 од 24.01.2018. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од укупно 115.000,00 динара, и то за претрпљене физичке болове износ од 55.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 60.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 24.01.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова састава одштетног захтева од 18.03.2013. године исплати износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова издавања записника МУП-а исплати износ од 1.070,00 динара са законском затезном каматом од 24.01.2018. године до исплате, док је ставом шестим изреке, обавезан тужени да тужили на име трошкова парничног поступка (насталих закључно са доношењем првостепене пресуде од 24.01.2018. године) исплати износ од 165.484,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом седмим изреке, преко досуђеног а до траженог износа од 70.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за

претрпљене физичке болове и преко досуђеног а до траженог износа од 70.000,00 динара на име нематеријалне штете за претрпљени страх, тужбени захтев је одбијен, као и део захтева којим је тужиља тражила исплату законске затезне камате на износ на име састава одштетног захтева за период од првостепеног пресуђења до извршности пресуде, те део захтева којим је тражила исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка за период од првостепеног пресуђења до извршности пресуде. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 39.242,00 динара. Ставом деветим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом десетим изреке, одбијен је захтев умешача на страни туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку. Умешач на страни туженог је такође благовремено изјавио ревизију, побијајући другостепену одлуку из свих законских разлога.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према одредби става 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. тог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Посебна ревизија предвиђена наведеном законском одредбом не може се изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка, па зато нема места одлучивању о посебној ревизији туженог ради разматрања правног питања о примени процесне одредбе члана 383. став 4. ЗПП, у поступку у споровима мале вредности. Уз ревизију нису приложене судске одлуке којима је на другачији начин одлучено о истоветним или битно истоветним чињенично-правним ситуацијама, па зато нема места одлучивању о ревизији туженог ни ради уједначавања судске праксе. Не постоји потреба ни за новим тумачењем права, имајући у виду садржину ревизије којом тужени указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што законом није предвиђено као разлог за посебну ревизију, имајући у виду изричиту одредбу члана 404. став 1. ЗПП, да се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија туженог и умешача у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизије туженог и умешача нису дозвољене.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

У конкретном случају, тужба у овом спору поднета је 08.04.2013. године, а поднеском од 26.01.2015. године тужбени захтев за накнаду материјалне и нематеријалне штете је смањен на износ од укупно 147.070,00 динара, о ком је одлучено првостепеном пресудом донетом дана 24.01.2018. године, док је другостепена пресуда донета 06.11.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 122.070,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је износио 111,7566 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, представља динарску противвредност од 1.092,28 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог и умешача није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тачка 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/2014), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП. Чињеница да је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић